

פתיחה לפרק "הכותב לאשתו"

נטלה מאומה בגין תביעה זו) שאמרו חכמים שאין נפרעים מנכסי יתומים בלא שבועה. צד אחר הוא חובת השבועה של האשה שניהלה את נכסי בעלה, כולם או מקצתם, שאז חיוב השבועה שלה הוא כדרך כל שותף או עובד העשוי להתבע בידי הבעלים לנקות עצמו בשבועה מחשד גניבה וכיוצא בה. ויתרה מזו – השאלה האם חייבת האשה להוכיח בשבועה את נאמנותה לגבי האופן שבו היא נוהגת בניהול משק ביתה. ובפרק זה נידונים מצד אחד החיובים, ומצד שני הדרכים בהן יכול הבעל למחול לאשתו על חובת השבועה.

חובת האשה להשבע כשנוטלת כתובתה היא הבסיס לשתי בעיות אחרות. לגבי מקומה של האשה התובעת כתובתה בין כל אלה שיש להם תביעות מכל סוג על נכסי הבעל. ושאלה שניה בבירור טיבו של המסמך שהאשה גובה על ידו, האם גובה מכוח שטר הכתובה או שיש לה עוד דרכים לגבות. וכן מה הדין אם היו בידה כמה שטרי כתובה.

כיון שהסכם הנישואין בין האיש והאשה תלוי (בענינים שבממון) ברצונם, ייתכן כי הבעל יוותר לאשה על התחייבויות שיש לה כרגיל מכוח הנישואין. בפרק זה נידונים פרטיהם של שני ויתורים כאלה. האחד הוא – כאשר מוותר הבעל (לגמרי או חלקית) על זכותו ליהנות מנכסיה של האשה. והשני הוא – שהוא מוותר על זכותו להשביעה כאשר היא באה להפרע את כתובתה.

ביחס לויתור על נכסי מלוג עיקר הבירור הוא ביחס לנוסח המדויק של ויתור זה, ובקביעת התחומים – עד היכן מגיע כוחו של כל נוסח ויתור. בדין השבועה של האשה יש צדדים אחדים. צד אחד הוא כאשר האשה באה לגבות חלק מכתובתה ועל החלק האחר היא מודה שכבר נפרעה, יש עליה חובת שבועה, שיש מקום לחשוש שמא כבר קיבלה בדרך זו או אחרת את מקצת הסכום או כולו. וכן אם האשה באה לגבות כתובתה לאחר מותו של הבעל, חלה עליה חובת שבועה כלפי היורשים (שאכן תביעתה מבוססת ולא